

## POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z wniosku A. U.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.  
z udziałem zainteresowanego Jarosława Andrysiaka  
o objęcie ubezpieczeniem społecznym,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 kwietnia 2005 r.,  
kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w G.  
z dnia 27 kwietnia 2004 r., sygn. akt III AUa .../03,

**odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.**

### U z a s a d n i e

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych G. w sprawie A. U. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych o objęcie ubezpieczeniem społecznym, wyrokiem z 27 kwietnia 2004 r. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego i oddalił odwołanie wnioskodawczynie.

W kasacji pełnomocnik wnioskodawczynie zaskarżył powyższy wyrok w całości, zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania cywilnego, to jest art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c., poprzez niezgodność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz dowolne i fragmentaryczne, a także wybiórcze rozważenie materiału dowodowego. Polegało ono na przyjęciu, że strony łączyła umowa o pracę, której celem było zapewnienie ubezpieczonej uprawnień do świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Zainteresowany nie potrafił wyjaśnić, dlaczego zatrudnił kobietę w ciąży. Powódka nie posiadała wymaganych kwalifikacji do wykonywania zawodu sekretarki; dwukrotny brak miesiączki jest tożsamy ze stanem ciąży. Całkowicie natomiast pominął sąd dowód z dokumentacji medycznej obrazującej przebieg ciąży.

Wnosząca kasację zarzuciła także naruszenie prawa materialnego przez błędną interpretację art. 58 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p., polegającą na przyjęciu przez Sąd drugiej instancji, że zamiarem stron przy zawieraniu umowy o pracę było obejście prawa i w konsekwencji uznanie, że wnioskodawczyni nie podlega ubezpieczeniu społecznemu.

Okolicznością uzasadniającą rozpoznanie kasacji w ocenie skarżącej jest to, że zaskarżone orzeczenie prezentuje wykładnię i stosowanie prawa w sposób oczywiście odmienny od poglądów i stanowiska wyrażonych przez Sąd Najwyższy w zakresie interpretacji uprawnień powódki jako strony umowy o pracę i tym samym ubezpieczonej u pozwanego, uprawnionej do pełnego i niczym nieskrępowanego korzystania ze świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Wskazując na powyższe podstawy pełnomocnik wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i oddalenie apelacji organu rentowego w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi, który wydał zaskarżony wyrok. Jednocześnie wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania kasacyjnego według załączonego zestawienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Pełnomocnik skarżącej przedstawił okoliczności uzasadniające przyjęcie kasacji do rozpoznania w sposób uniemożliwiający ocenę, dlaczego Sąd Najwyższy powinien kasację rozpoznać. Niemożność ta wynika z dwóch przyczyn. Po pierwsze z ogólnikowości sformułowania tego elementu kasacji, po drugie z niepowołania żadnego przepisu prawa, z którym wiążą się te okoliczności. Ugruntowane jest stanowisko orzecznictwa, że przedstawienie okoliczności uzasadniających przyjęcie kasacji do rozpoznania polega na wyjaśnieniu, jakie

zagadnienie prawne występuje w sprawie i dlaczego jest ono istotne, albo na określeniu, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151). Skoro okolicznością uzasadniającą rozpoznanie kasacji jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego lub istnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych, to nie sposób przyjąć, że możliwe jest zaakceptowanie przedstawienia tych okoliczności bez powołania się na choćby jeden przepis prawa.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia kasacji do rozpoznania na podstawie art. 393 k.p.c. i art. 393<sup>7</sup> § 1 k.p.c.